

[Drachmann.]

magten skal passe paa ikke at blive alt for ophøjet i sin Retfærdighed, for udviklet i sin Dybsindighed, thi der er intet saa sikkert, som at den teoretiske Retfærdighed omsat i Praksis har en forbavsende Tendens til at slaa over i den mest himmelraabende Uretfærdighed. Det er det, der efter min Mening er det værste, der kan siges om de indenrigsministerielle Udligningslove, hvor man jo stort set tilstræber en Udligning af de forskellige Kommuners Skatteprocenter ved Overflytning af Skattemidler fra de saakaldte bedrestillede Kommuner til de mindre heldigt stillede — man tager en Lineal og en Høvl og jævner ud, og saa ser det saa bestikkende ud alt sammen og er alligevel saa bundforkert —, men hverken i Principet eller i Lovforslaget, som det er gennemført, har man taget Hensyn til det, som efter min Mening er det afgørende, nemlig den Omstændighed, at rundt om i Landets Kommuner har, saaledes som det praktiske Liv nu engang er, Prisniveauet i stort Omfang indstillet sig just efter Skatteeniveauet. Man behøver herefter ikke at være Gentofteborger; selv en almindelig Københavner vil, naar han rejser og opholder sig ude i Provinsen, vide, hvorledes han med Undren, og jeg kan sige med Misundelse, har kunnet konstatere den kolossale Ulighed med Hensyn til Husleje, Leveomkostninger og andre Udgifter, som mange Steder møder ham sammenlignet med, hvad han selv er vant til at yde. Og paa denne Baggrund bliver ens Medfølelse med de høje kommunale Skatteprocenter, som man mange Steder møder, unægtelig noget mindre. Paa samme Vis er der i Landets forskellige Egne tilsvarende Uligheder og iøjnefaldende Forskelle.

Jeg siger da: Hvad hjælper det mig, at Skatterne i min Kommune er lavere end i visse andre, naar jeg til Gengæld skal betale saa meget højere Husleje og meget, meget dyrere Livsfornødenheder end i disse andre? Skal jeg derfor skattemæssigt set udlignes med en eller anden højt beskattet Provins- eller Landkommune, til Fordel for hvilken jeg skal ekstrabeskattes, saa maa jeg samtidig bede om, at man skaffer mig samme billige Bolig- og Levevilkaar. Skal der derfor tales om Retfærdighed i denne Forbindelse, maa der som Regulator ind-

skydes en Prisindeks for hver Kommune, omfattende de mere faste Udgifter som netop Husleje, Grundrente, Leveomkostninger, Trafikpenge o. s. v. — den højtærede Indenrigsminister afbryder mig med at sige, at det er fuldkommen Galimatias. Det er nu noget, han ynder at mene om det, andre Mennesker laver, i Modsætning til det, han selv laver. Jeg kan sige, at dette Problem har været drøftet i den nedsatte Kommission, men udelukkende af tekniske Grunde er det blevet afvist. Jeg slutter mig hertil — ikke til det med Galimatias . . . (*Einer-Jensen*: Naa, dog ikke!) . . . nej, det overlader jeg til Karakteristik af Lovforslaget og Loven —, men til den tekniske Begrundelse, hvorfor man ikke kan faa et saadant Prisindeks-system, nemlig fordi det selvfølgelig vil ende i et fuldkommen syndigt Virvar, give hele Systemet et endnu mere Kinesisk Æske-Udseende, end det allerede har. Men det vilde i alt Fald smage af Retfærdighed, hvis man kunde gennemføre det, og netop da det ikke kan gennemføres, er dette for mig et Bevis paa, at Udligningen i sin Grundtanke er forfejlet og falsk. Hvis man ikke vender om eller reviderer denne Lovgivning, staar man over for saa dybtgaaende Forskydninger i de bestaaende Værdier, Ejendoms- og Eksistensforhold, at det mindre vil blive de daarligt stillede Kommuner, der bliver løftet op, end de endnu taaleligt situerede, der havner i Grøften. Saadan stiller sig Tidspunkt, Princip og Konsekvenser for det Lovgivningsværk, som Socialdemokratiets Førstemand i København stemplede med Mottoet: Saa du Røgen? Og det er da intet Under, at Udligningen Landet over har skabt Uro og Bekymring, og det er intet Under, at der dybt nede i Befolkningens forskellige Lag gaar en stedse stærkere Tvivl om just Regeringen Stauungs Ævne til at frelse Landet fra Kaos med den Skatte-, Finans- og Udgiftspolitik, der føres. Thi selv Menigmand begynder at spørge, hvor det bærer hen under en Regering, som endnu i Tider, der i alt Fald indtil for ganske nylig har været præget af gode Konjunkturer, ikke vidste andet Middel end at bundskrabe Land og Folk for de sidste Reserver af Spareremidler og Skatteevne, og det er dette, Udligningen repræsenterer.

Der er alt for mange skuffede Vælgere Landet over, der i Dag siger: Dette var jo